

כי טוב עולה "תוכו ככרו" והבן —
וכן יהושע עולה כמנין "לאה — לב
— רחל — פה".

והנה בדורו של מרדכי התגבר המן
מזרע עמלק ימ"ש ועשה
מעשה נחש באכילת הסעודה להכלל
ישראל כאכילת עץ הדעת מו"ר
וכמ"ש בסה"ק על המן מה"ת מנין,
מנין ידע שע"י אכילת מאכלות
אסורות יוכל להתגבר עליהן המן
העץ למד זאת ונגזר עליהן ר"ל
להשמיד וגו' כמו על אדה"ר ע"כ
העמיד הש"י ב' גואלים א' מרדכי
הצדיק גלגול יעקב איש תם רמו
לדבר "מרדכי היהודי" עולה השם
שד"י שנומ' דיוקנו של יעקב ונקרא
ג"כ בלשון פתחיה שיש בהן אותיות
ל"ב פ"ה ובמ"א הארכת ת"ל כמ"ש
האר"י ז"ל שעולה כמנין רחל-לאה
שה"ס הפה וחלב כנ"ל גם הי' הוא
דוגמת משרע"ה כמ"ש (במדרש
שוח"ט מזמור כ"ב).

וזשה"כ איש יהודי (מזרעא דלאה
בחי' לב) היה בשושן
הכירה ושמו מרדכי שעולה רחל לאה
וגו' איש ימיני (מזרעא דרחל בחי'
פה) וע"י שהוא הי' כדמות יעקב
שהי' פיו ולבו שוין ותקן הכל לגרום
היחוד הנ"ל — בזה התגבר על המן
הרשע ולכן: איש יהודי איש ימיני

יתרו

וקדשתם היום ומחר: אפשר לרמו
מה שפי' הרה"צ הק' ר'
דוד מדינוב זצ"ל על הגמ' (שבת קה,
ב) כך אומנתו של יצה"ר, (היום) אומר
לו עשה כך, (ומחר) אומר לו עשה כך
עד שאומר לו לך עבוד ע"ז, והקשה
מדוע לא אמר לו היצה"ר היום תאכל
נבלות ומחר תחלל שבת, ותירץ —
כי היצה"ר לא יבא לאיש ישראל,
הנוהג בדרך הישר לומר לו לעשות
עבירה גדולה, כי בודאי לא ישמע לו,
אבל הוא מסיתו לעבור על איזו
הנהגה טובה ודבר טוב — שהוא
בבחי' "כך", לא עבירה ממש — וכן
גם מחר אומר על ה"כך" ואם שומע
את היצה"ר בזה יכול לבא שישמע
לו גם בחמורות ח"ו וזה פירוש הגמ'
היום אומר לו עשה כך ומחר אומר
לו עשה כך אם שומע לו בענין ה"כך"
כנ"ל — יכול לבא לחמורות ר"ל —
וזה אמר כ"ק אאמו"ר זצ"ל —
וקדשתם היום ומחר, שהשי"ת אמר
למרע"ה לפני קבלת התורה —
שיקדשו את היום ומחר הנזכר בגמ'

The importance of
the little things

One "or" doesn't try to
convince you to do a
big thing - he starts
with "or"

One "or" leads to another
"or" eventually to a big
thing

"וקדשתם היום ומחר"

רבינו חזקן אמר: מצות אהבת ישראל הוא ליליד עם ישראל אשר מעולם לא ראה אותו, ומכל שכן לחבר עות ישראל אשר במקום מגורו, שהוא בן או בת עדות.

ד אדר א'

יום שלישי (תשי"ג)

שיעורים: חומש: תרומה, שליש עם פירש"י.

תהלים: ברכה.

תניא: (בכל דחי ... ילי צדיקים.

ראשית ההבנה להעסקות בשכלים עיוניים, וכשכל אלקי בפרט, הוא: (א) גיעת בשר להסיר הטוב-טעם מעיני עולם. (ב) גיעת נפש לעורר הטוב-טעם כמושכלות בכלל, ובעיני אלקות בפרט.

ה אדר א'

יום רביעי (תשי"ג)

שיעורים: חומש: תרומה, רביעי עם פירש"י.

תהלים: כט-לד.

תניא: ושני ... '68 דקביה לעילא.

בלי שום צל ספק וספק ספקא, הנה בכל מקום מדרך כך וגליו, הכל הוא [כדי] לזכות ולטהר את הארץ באהות התורה והתפלה, ואנחנו כל ישראל שלוחי דרחמנא [=של הקב"ה] אנו, איש איש אשר גורה עליו השנוה העליונה, איך חפשי מעבודת הקודש, אשר העמסה על שכמנו.

ו אדר א'

יום חמישי (תשי"ג)

שיעורים: חומש: תרומה, חמישי עם פירש"י.

תהלים: לד-לח.

תניא: ולא עוד ... '68 לעילא חרבה.

"תורה אור" ר"ה ילא תרי משכלה סעיף המתחיל והנה אחר: "כמסירת נפש בפ"ע", פנתת הר"ה הוא: "בפנימית עצמותו".

כחב: "יצא אדם לפעל ולעבודתו עדי ערב". הנה כל נשמה בירידתה למטה, יש לה מלאכת כלליות ופרטיות. חזון יצא אדם לפעל, ויצאית הנשמה מעמידתה בשמי חום באוצר הנשמות, וירידתה מדרגה עד בואה להמלכ בשגוף הנפש הטבעית והבהמית, הוא בשביל 'אדם לפעל': במלאכת הכללות — להגביר הצורה על החומר; להאיר את העולם באור תורה ונו מצות. 'לעבודתו' — שהיא מלאכה הפריטית, וכל נשמה יש לה עבודה פרטית במוחין ובמדות כפי טבעה וענינה ... 'עדי ערב' — בעוד יש זמן לעשות, כמ"ש 'היום לעשותם'. ובעומק הענין באור הכתוב ... דקאי על כללות ענין העליה שגששה ע"י ירידת הנשמה למטה ד'יצא אדם', ובעלות הנשמה מהיותה למטה מלוכשת בגוף, 'לפעל' היא עוסקת בעולם הבא באופן המתעסקות בעולם הזה, ואם היה קובע עתים לתורה, גם שם מכניסים אותו באהלי תורה, 'לעבודתו' — אם עסק בעבודתו כראוי אז הנה עליתו — עדי ערב: שעולה בעליו אחר עליי עד הגיעם העירבות ועצמות א"ס ב"ה.

ז אדר א'

יום ראשון (תשי"ג)

שיעורים: חומש: תרומה, פרשה ראשונה עם פירש"י.

תהלים: יד.

תניא: פרק כג. ואם ... ילי עשה ממש.

רבינו הגדול — חזקן — סידר לפני אי"ש העבודה במוח ולחפש את האמת, לבקר כל תורה, שחזקה רק כפי האמת וכאן ע"י עבודה.

ועבודה זו אינה כמו שטועים בה טעות גמור לחשוב שצריך לפקד חרם ולשכר סליים, להפוך את העולם. האמת הגמור הוא: אשר כל עבודה ופועל, אזה שדיי, בנוונה אמיתית, וי ומספיק: ברכה בנוונה; ביאור המילים שבחפלה כדבעי בהבנה הלק ובידיעה לפני מי אתה עומד; פסוק חומש בידיעה שהוא דבר ה'; פסוק תהלים, ומרה טובה לקרב לב של חברו באהבה וחיבה.

אמת הדבר, אשר כביר להגיע לזה צריכים יגיעה רבה ועצומה, פשוט ללמוד הרבה ולהבין — כל אחד לפי ערכו — ואז ה' בעזר שידה כפי האמת.

ח אדר א'

יום שני (תשי"ג)

שיעורים: חומש: תרומה, שני עם פירש"י.

תהלים: יחכב.

תניא: ואודבא ... ילי ידים כנייל.

כא פורים חלק הדרשות

ברעב. מיד היו מניחין ידיהם על ספריהם ונשבעים, בחיי מרדכי ורבי לא נאכל ולא נשתה, אלא מתוך תעניתנו נמות. נעו כולם בכביה ער שעלתה שונעתם למרון, ושמע הקב"ה קול כבייתם כבשתי שעות כלילה. באותה שעה נתגלגל רחמיו של הקב"ה ועמד מכסא דין וישב בכסא רחמים ואמר, מה קול גדול הזה שאני שומע בגריים ופלאים - עמד משה רבינו לפני הקב"ה ואמר, רבש"ע, לא גריים ולא פלאים הם, אלא קטני עמך שדם שריום בתענית היום שלשה ימים ושלשה לילות, ולמחר רוצה האויב לשוחטם בגריים ופלאים. באותה שעה נטל הקב"ה אותן אגרות שגור עליהם, שהיו חתומות בחותם של פיש וקרעם, והפיל על אחשוורוש בהלה באותו לילה, וה"ד (פספס ג, ט) כלילה ההוא נדרה שנת המלך.

עוד בענין מרדכי והלמדינו, אחא בנב' (מעלה פס) אול [כשאמר אחשוורוש להמן קח את הלכוש ואת הסוס ועשה כן למרדכי היהודי היושב בשער המלך], אשכחיה ריחב רבנן קמיה ומחוי לזו הלכות קמיצה לדבנן וכו', אמר להו [להמן הרשע] במאי עסקיתו, אמרי ליה בזמן שבירמ"ק קיים מאן רמנרב מנחה מייה מלי קומציה וסולא ומתכפר ליה. אמר להו, אחא מלי קומצי קמחא וידכו ודחי עשרה אלפי ככרי כספא וידי.

ושמעתו ממו"ר מר"ם שפירא מלובלין זצ"ל, מה הענין שדורוקא הלכות קמיצה דחו וביטלו את קטרונו של המון? וביאר שקומצין המנחה הוא חלק קטן מן המנחה העולה למזבח ואת השריי' שהן החלק גדול אוכלים הכהנים. ולכאורה חלק גבוה היה צריך להיות רוב המנחה ולא החלק הקטן - אלא ללמדנו כא, שבכלל ישראל לא הולכים לפי הכמות אלא לפי האכיות, וזהו כל כוחן של ישראל נגד אומות העולם, במש"כ (רמב"ם ז, ט) כי אתם המעט מכל העמים.

ועפ"י דבריו אפשר לומר שעל כן הוד קבלו את התורה בימי אחשוורוש, כיון שבכל ישראל ראו והכירו מה הציל אותם - הקומצי

ב שבת הלוי

אמר רבא אעפ"כ הדור קבלה בימי אחשוורוש וכתוב (פספס מ, ט) קימו וקבלו היהודים, קימו מה שקבלו כבר. וצריך להבין למה דוקא בימי אחשוורוש הגיעו כלל ישראל להכרה, שבלי התורה אי אפשר להחייבם וקבלו את התורה ברצון.

ונראה לכאור עפ"י מה שאומר המדרש (פספס נ, ז, י) בשעה שנתחמטו אותן האגרות וניתנו ביד המן, וראו שמח הוא וכל בני חבורתו ופגעו במרדכי שהוא הולך לפניהם, וראה מרדכי שלשה חינוקות שריו באים מבית הספר ורין מרדכי אחריהם, וכשראה המן וכל חבורתו שריו רין מרדכי אחרי החינוקות, הלכו אחרי מרדכי לדעת מה ישאל מרדכי מהם. כיון שהגיע מרדכי אצל החינוקות שאל לאחד מהם פסוק לי פסוקך, א"ל (מעל ג, פס) אל תירא מפחד פראים ומשואת רשעים כי תבוא, פתח השני ואמר אני קרייתי היום וכוה הפסוק עמודתי מבית הספר (תשפ"ט, ט) ערצו עצה ותופר דברו דבר ולא יקום כי עמנו אל, פתח השלישי ואמר (תשפ"ט, ט) ועד וקנה אני הוא ועד שיבה אני אסבול אני עשיתי ואני אשא ואני אסבול ואמלפ. כיון ששמע מרדכי כך שרק ויהי שמח שמתה גדולה, אמר לו המן מה היא זאת השמחה ששמחת לדברי החינוקות הללו, אמר על כשורות טובות שבשרוני שלא אפחד מן העצה הרעה שיעצת עלינו. מיד כעס המן הרשע ואמר אין אני שולח ידי תחלה אלא כאלו החינוקות.

וכשנגזרה הגזירה מציתו במדרש (פס מ, ז) מה עשה מרדכי, קיבץ את החינוקות וענה אותם מלהם ומים והלבישן שק והשיבם באפר, והיו צועקים וכוכים ועוסקים בתורה. ועוד אח"ל שם (פ, ז), לאחר שעשה העץ הולך אצל מרדכי ומצאו שריו ישב בבית המדרש, והחינוקות יושבים לפניו ושקים במחתהם ועוסקים בתורה והיו צועקים וכוכים, ומנה אותם ומצא שם כ"ב אלף חינוקות. השליך עליהם שלשלאות של ברזל והפקיד עליהם שומרים, ואמר למחר אחרת אל החינוקות תחלה ואח"כ אתה את מרדכי. והיו אימותיהם מביאות להם להם ופוסק ואומרות להם, בנינו אכלו ושתי קודם שהמנות למחר ולא תמותו ואומרות להם, בנינו אכלו ושתי קודם שהמנות למחר ולא תמותו

Wears the lion costume to fight the "tiger"

The "tiger" is also a man in a costume

You and your 131 are both G's creations

The 131 says "What good is that little bit?"

However, the fact that he interferes shows that the small things are truly great!

If you don't listen to the 131 he has "failed" in his mission and must try again...

בהגיע המועד והמון הצופים כבר ניצבו הכן לראות איך יפול דבר - הולבש היהודי בעור אריה ונצטווה לצאת כהולך על ארבע לקראת הנמר היוצא נגדו מן הצד השני. פסע האריה כמלך בגבורתו, אל הנמר שמולו; הניף לעברו כפ, כאומר לקורעו לגזרים. בפנים, בתוך המסוה המפחיד, פעם לבו של היהודי באימה וביראה. לפתע התייצב הנמר על רגליו והתקרב בחמת זעם אל ה'אריה', עוד רגע והוא מסתער עליו. נתקף היהודי בפחד ויאוש, החל קורא בקול גדול: "שמע ישראל", בטוח היה כי אלה רגעי האחרונים. לפתע בקע קול חזק מתוך אדרת הנמר, העונה לעומתו: "ה' אלוהינו ה' אחד" - - -

היצר, אף הוא אינו אלא מסכה מפחידה, אף הוא יציר ושליח הבורא. הבט אפוא אל זה שברא את שניכם.

* * *

היצר אומר לאדם איזו חשיבות יש במעט הזה!! אולם אדרבה, מעצם זה שהיצר מפריע ומניא את האדם גם מן המעט - מהא גופא מוכח שיש חשיבות במעט, דאם לא כן מדוע רוצה היצר למונעו מכך?

* * *

היצר נשלח לפתות את לבות בני האדם, וכוונת השליחות היא - שהאדם לא ישמע לו. אם שומעים בקולו, לא הושגה המטרה שלשמה נשלח היצר. כמו השולח שליח שילך כבדת דרך ויוליך משלוח-מנות לחברו, והשליח עושה את השליחות והולך עד בית החבר - אך אינו מוצאו בבית; שב אל המשלח ומספר לו שעשה את השליחות אולם הלה נעדר מביתו. הנה אמת, שבכך אמנם עשה השליח את רצון המשלח - אך טרם הושלמה השליחות כי לא הושגה מטרת המשלח, והרי לא היתה כל מטרה שהשליח

7. א"י מר"ר ז"ל פי' על פסוק ושאלך למי אתה כו'. כי גם היצה"ר שואל הג' שאלות שבמשנה מאין באת כו' כדי להביא דאגה ועצבות. וצריך להתחזק ולהשיב אליו לעבדך ליעקב. ע"י הביטול לכלל ישראל שחביבין לפניו ית'. מנחה הוא המעט שבא במס"ג חשוב לפניו ית' כמ"ש מי דרכו להתנדב מנחה עני מעלה אני עליו כאלו הקריב נפשו. לאדוני לעשו ע"י עבודה רבה נגד היצה"ר חשוב לפניו ית' כל מה שבני עושין אף מעט כמו הרבה עכ"ד. (שפת אמת וישלח תרל"ה).

ילך לשם; בוי

והנה אף הר

בורא

לדבריו - וכש

להישלח שוב

ישמע

ואכן התיקן

וידעו כי

כיון שכבר ה

אמר בשם ה

בה והפ

מידה טובה ה

בה, ויכולים

זיך פארדרייען

בה, יכולים

תווע, כשא

הימנה,

דיבר על מה

נישב

כשעוזבים ומ

ח חיים

י אדם. כי רב טוב המציג
צפון ומזון, ומה שפעלה
ל ממות נפשם ולחיותם
לום שיתמעט על ידי זה
רק נגד בני אדם, להראות
יכבוד אשר הוא מגן על
והם בפול ומכפל צפון
עולמים ברוך הוא, אשר
למחבה לו:
ג' ואנכי הולך ערירי
אברתי להצדיק את הצדיק
אבינו עליו השלום ראש
בבר שמע זה ג' פעמים
נתן לו זרע, ואעשה לגוי
נתתי וכו', לך אתנה
לא האמין בו יתברך חכ
שיחשב לו מחסר אמנה
היא. ואמנם פי דן אברהם
ביתו דמשק אליעזר שהיה
נרת רבו לאחרים, ונודע
הוא כל המלמד את בן
עליו הכתוב באלו ילדו
הוא הנרע שהבטיח לי
כי הוא באלו ילדו ממש.
הולך ערירי בלא ולד, וכן
שהבטיח לי בנים, הוא,
הוא דולה ומשקה וכו'. עד
יתברך אשר יצא ממעיד
לא שהיה באלו וכו':
הך, וכן משק ביתי וגו', כי
אמר המפרשים וברונם
הא' זה ספר תולדות
זה קדם חטא האדם היה
בזה ספר התורה לפרות
בד גשמתין ורוחין חדותין
לא תולדות גשמיים, ועל

באר

לך לך

מים חיים

שפג

זה אמרו חכמינו וברונם לברכה (תנחומא
וכראשית רבה ריש פרשת נח), תולדותיהן של
צדיקים מעשים טובים, כי זה באמת
תולדותיהם למעלה ברוחני, במצות פריה
ורביה בדברי תורה, ולהוליד בזה נשמות
חדשות בעלמין דכסופין כנודע. ונוסף לזה
הנה עין במה שפרשנו (בפרשת בראשית בפסוק
פרו ורבו) פרוש בפסוק ושרי אשת אברהם לא
ילדה לו וגו', כי לו לא ילדה בתולדות
גשמיים להיות נקרא זרעו אחריו על שמו,
אבל תולדות רוחניים הולידה למעלה (וכן הוא
מפרש בזה הקדוש שלח), כי נודע שמכל זוג
הקדוש לשם שמים כשלא נולד תולדה
גשמיית מאתו, נעשה מזה נשמות לנפשות
גרים אשר בארץ, וזה ואת הנפש אשר עשו
וגו', נפשות ודאי לגרים, לא גופים, עין שם.
ולזה אמר וכן משק ביתי, כלומר הנה בן שלי
וגם משק ביתי, ביתי זו אשתי, הוא דמשק
אליעזר, בשני הבחינות שבארנו, א' דמש"ק
דולה ומשקה מתורת רבו וכו' כנזכר, והוא
בחינת זה ספר תולדות אדם, הפריה ורביה
בתורה למעבד נשמתין למעלה, וגם אליעזר
הוא נשמות הגרים הוא וכיוצא בו, אבל
בגשמיית התולדות אנכי הולך ערירי וגו', עד
שהבטיח לו הקדוש ברוך הוא אשר יצא
ממעיד, מעים הגשמיים ממש לא במחשבה
הרוחנית:

ג) ויאמר אברהם הן לי לא נתתה וגו' והנה
בן ביתי וגו'. להבין מה הוסיף
בדבר האחרון לומר הן לי לא נתתה זרע,
וכבר אמר ואנכי הולך ערירי. וגם לתרץ הלא
כבר הובטח מה שיהיה לו זרע, כנאמר. ואכן
לאשר כתבנו למעלה אשר שני הבטחות
הבטיחו הקדוש ברוך הוא במחזה, אשר הוא
מגן לו, וכל אשר יעבד עליו הכל הוא מחיב
להצילו לכבודו, ועוד שכבר הנה שמור וצפון

לעולם הבא. על בן אבר אדני הוי"ה, פרוש
הן מה שאתה מבטיחני להגן עלי בעולם
הזה, בחינת שם אדני, עולם העשיה, כנודע.
והן הוי"ה כנקוד אלהים, בחינת עולם
הבריאה עולם הבא, מה שאתה מבטיחני
לרשת עולם הבא, מה שתן לי, כלומר הכל
מה שתתן לי הכל הוא במתנה אמתיות ממש,
כי אין מגיע לי מאתך אף דבר קל שפסקלים,
והכל הוא בחסד חנם במתנה גמורה. ואם
תאמר שלזה אני אומר שזאת הוא במתנה
אצלי כדאי שישאר זכותי לבני, כי דרך
הצדיקים להשאיר זכותם לבניהם (כמו שכתוב
בחורת פתים, מובא בילקוט רמז חרעה), הלא לעת
עתה אנכי הולך ערירי ואין לי בן, ועדין אני
יודע החכם יהיה או סכל, ולמה זה אני חנו
אחרי (כמו שאמר שלמה אדון החכמים עליו השלום,
קהלת ב, ט), כי עדין לא היה לו אף ישמעאל.
והיה מספק אפשר לא יהיה לו כי אם כמו
זה, ועל בן בוראי לא בשביל זה אני אומר
שזה הוא מתנת חנם, כי אם ממה שאני מבין
באמת שכל הבריות חייבים לך ולא שאתה
חייב להם. ואם יוכל איש למסור נפשו בכל
רגע ורגע בכל ימי חייו לקדשת הבורא, אינו
כדאי על זכות מצוה הקטנה שבקטנות שצונו
ה' אלהינו לעשותם, לעבד למלך גדול ונורא
אשר יש מלאכי מרום נוראים שאינם זוכים
לעבדו כי אם פעם אחת בשמחה או ביוכל,
ומכל שכן בני אדם קרוצי חמר, וכבר הארכנו
מאמתיות בחינה זו במקום אחר. אשר על בן
אני יודע בברור שכל מה שאתה עושה לי
בעולם הזה ומה שתדע לית לי לעולם
הבא, הכל חסד חנם מאתך:

ויעל בן, ויאמר אברהם הן לי לא נתתה זרע
שככלל המתנות שהבטיחת לי, ומה
שאתה עושה בחסדך לגמול חסד לכל באי
עולם לחוננם חנם בזה של כנימא, והמתנה

נסח 3d

8

ק"ז לקט מאמרים ורעיונות

ושולחן ערוך' ויחפש היכן כתובה 'מצוה' זו, או אז יראה שבאמת אין זו מצוה.

זהו טוב רק לאינו חסיד. אך לחסיד - לא די בעצה זו, כי כשיאמר לו היכן כתובה מצוה זו, יאמר לו היצה"ר: מה אתה שואל היכן כתוב? יש כתב יד מהבעש"ט, מקאצק, ואולי זה עוד מהאר"י הק', לא כולם יודעים מכך, רק יחידים, והכת"י כבר נשרף ונאכד... הסבא זכרוננו לברכה חזר על כך בשם אביו ז"ל...

על זה הבקשה 'שמרה נפש' מהצובע הזה, 'כי חסיד אני'...

- מא -

אמר שיש אחד שמקיים כל המצוות, מלבד מצוה אחת שאותה אינו יכול לקיים; כמו"כ הינו נשמר מכל העבירות, מלבד עבירה אחת שע"ז אינו יכול להתגבר ועובר עליה.

ומה הם? כשהולך ברחוב רואה לפעמים איזה יהודי יושב ומקבץ נדבות, והוא נותן לו כל פעם כמה מטבעות. מאן דהו מעיר לו על כך ושואלו: 'לאיש זה אתה נותן נדבה? אני מכירו! יש לו בית בעיירה פלונית, והרבה כסף בבנק ובבית, עבירה היא לתת לזו' - אולם אין לו כח להתגבר ועובר על 'עבירה' זו...

כמו"כ כשנקלע פעם למקום, ומבזים שם איזה איש מראשו ועד רגליו, שואל: 'הרי אסור להלבין פני חברי? ומשיכים: 'אותו? מצוה גדולה להלבין? גם 'מצוה' זו קשה עליו לקיים.

- מב -

היה רגיל במאמר העולם על הפסוק "והיה אם שכח את ה' אלוקיך": "והיה לשון שמחה, "והיה אם שכח" - אם תשכח את מידת השמחה - "תשכח את ה' אלוקיך".

- מג -

אמר בדברי המשנה "כל שהיא תפארת לעושיה ותפארת לו מן האדם": כשאפילו "כל-שהיא" תפארת לעושיה - היינו שהעושה מחשיב אף

...הוא...

לה, ובורח מן
ה" - בשינוי
לברכה גם מן
בירה" - היינו
-

שמרה נפש
כדי אינו צריך
משכחו לבית
יב, אלא שלא
ייתנו לביהמ"ד,
יבא אחריו

יחזיק, ומסיתו
להסית אחד
ק' ירשו מיד -
מסיתו לעשות

צמי ליצר טוב
היהודי. העצה
יפתח גמרא

יב יב אמר משום
הקאי על יצר הרע
- והסאלה משום
יב רצונם, ואם כן,
היב משום צובע,
יבראה להם פנים
יב לא שיצבע את

Without make
you will come to
get!

How you do -
to matter how small
would be a source of
joy to the one
so!

9

פרשת נח

אלה תולדות נח [ו ט]. פרש"י למדך שעיקר תולדותיהם של צדיקים מעשים טובים. אולי הטעם שקרא הכתוב למעשיהם תולדות, לגלות שצריך להיות אוהב להמעשים טובים כדרך שאוהב האדם את בנו, ולא שיעשה אותם בהכרח ובקושי. ועוד שלא ימצא חסרון במעשה טוב לומר שלא היה לו לעשות אותו מפני שאין המעשה גדול כ"כ, והיה יכול לעשות מעשה טוב יותר, כמו שאדם אוהב את בנו אף שאינו גדול וטוב כ"כ. וכן בכל מעשה טוב לדא אם יש חסרון, דצריך לזוהר במצוה קלה כבחמורה. גם שצריך לעמול על זה כמו שעמל האדם על בניו לראות שלא יחסר להם ושיהיו יותר טובים ויותר חכמים, כ"כ צריך לעמול ולראות שכל מצוה יהיה ביותר גוי והדר.

איש צדיק תמים. נראה לומר דכתבה תורה התואר „איש“, לומר שרק כשהוא איש בדעת ובהשכל שיך לומר עליו תוארים דצדיק ותמים, אבל כשהוא צדיק תמים כשאינו איש, דהיינו שהוא שלא בדעת, אין לתארו בתוארים אלו, שנקל להתפתות.

איש צדיק תמים. נראה כי צדיק פירושו מי שיש טענה עליו אבל עכ"פ אחר שמעינים רואין כי הוא זכאי, שזה פירוש צדיק — זכאי, וכדאמרין בפסק דין פלוני זכאי, היינו שהיו עליו טענות אבל יצא זכאי, ותמים פירושו שלא ראו עליו שום טענה שהוא תמים בלא שום פגימה וא"צ לתרץ דבריו כלום, ונמצא לפי שנתמים הוא מדרגה יותר גדולה מצדיק, והי"ל למינקט תמים וא"צ למינקט צדיק כלל, וגם אם נימא שברוב דבריו היה תמים ובמינוט דבריו היה צדיק, ונקט תרוייהו

היינו שאף בדברים ידוהו טענות עליו יצא עכ"פ צדיק, מ"מ היה לו להקב"ה לומר בפניו התאר תמים ולא התאר צדיק, שהרי היה ממעט עכ"פ ולא אמר כולו, ולא לומר צדיק שהוא להפחית בהרבה בשבח. אבל נראה שלאדם שאין צורך שישפיע על אחרים ודאי תמים הוא מדרגה היותר גדולה, אבל באדם שצריך להשפיע, וא"א שיוכל להשפיע מבלי שיהיו טענות ותרעומות עליו מאיזה אנשים דאף על מרע"ה היו מערערים אחדים וכ"ש מנהיג אחר, וא"כ יש מחשבה אצל הרבה יראי ה' למה לו כל זאת הלא יכול לישב בד' אמות שלו ויהיה במדרגת תמים, ולא יהיה משפיע על אחרים ומנהיג, ששם א"א להיות תמים רק צדיק, ויש שגם לא יחשיבוהו צדיק, ודרך זה הוא כנגד רצון השי"ת שחייב את כל אדם שבירד להשפיע ולהיות מנהיג שמוכרח לעשות זה אף שיהיו עליו תרעומות וקושיות, ואף שאחדים יחשדוהו, אף שאסור להביא עצמו לידי חשד, אלא חייב כל מי שראוי להנהיג שיהיו מעשיו רק לשם שמים אף שיהיה רק במדרגת צדיק, ונמצא שזה שהקטין עצמו ממדרגתו מהמים לצדיק הוא דבר היותר גדול והשוב לפני השי"ת. ולכן אמר הקב"ה לנח שמדרגת צדיק הוא יותר חביב לפניו ממדרגת תמים, שנח היה תמים בדברים של עצמו, אבל בדברים שהוצרך להנהיג ולהוכיח הרי היה רק במדרגת צדיק שיותר אי אפשר, ומ"מ לא חש לזה, ועשה כן לכבוד שמים אף שהוא מדרגה קטנה נגד תמים.

ויאמר אלקים לנח וגו' והנני משחיתם את הארץ וגו' [ו יג]. מ"ט אמר השי"ת לנח תחילה רק שישחית כל בשר ולא אמר

his first title...

His first title...

His first title...

His first title...

His first title...

His first title...

His first title...

His first title...

His first title...

His first title...

His first title...

His first title...

His first title...

His first title...

His first title...

His first title...

His first title...

His first title...

His first title...

His first title...

שע"י מבול, ואח"כ שיעשה תיבה מ מבול. נראה פשוט שהוא כדי בנין התיבה מצד מצות ה' ולא כי מצד הצלה הרי הרבה ש והוא יכול להניח איזה מקום פני וכדומה, וכדפרש"י הרבה ריחה אבל הוא מצד ציווי ה', ואולי כי עונש גם להם שלא זכו להחבלי ומטעם זה בכל מצוה אף שידה לקיימה מצד מצות ה', מוטב היה לציווי ה' כהא דכאן, וכן כ"כ שעשיית התיבה לא תלוי בגברא אמר לו זה קודם שאמר יתיבה דבר זה.

יפכה [יא כט]. ג' פירושים אר שסוכה ברוח"ק. ב' כי ביופיה, ג' לשון נסיכות, כ"י כי ולכאורה פירוש שהכל סוכין בד חולין ואין זה שבח לצדקה אג שהשי"ת נתן את התורה לישראל ויש להן כל עניני חיי החבל והוא לתקן את כל הענינים הגשמיים יהיו לשבח להשי"ת פ' שנו חכמים. ובוה באר"י הנאמר בסוף כתובות [קיא ב] סרק לעשות פירות, ילכאריה ו וכי חסר לנו עניני הנאה בע"ה שעתה שלימוד התורה יכנסה במדה מועטת הלואי שנוכל לה הנמצאים ענינים רוחניים יכנס לעתיד לבוא שיתרבה דעת הטובים, יהיה בכחם לעשות ע"ה ועניני הנאות בעולם הזה ויכנס ממה שישנם כבר, ויכנס יכנס הנאות שגם האילני סרק יכנס בשרה שאצלה היה גב היישי ולכבוד השי"ת, והוא יכנס הנה

צדיקים

להכירו נראה כמובן,
 שיהיה מחשבות ונחן
 זכין אדם לחבירו. וזהו,
 נקיים מה' ומישראל,
 צניח בין אדם לחבירו,

אדמו"ר מבוהוש זצוק"ל
 חק", אלול תשנ"ב, ע' 8

תלמוד בבלי
 סנהדרין פ"ג הל' א'

תי לבראות לכם ארץ
 אני הורג את שונאיכם
 וצויו הגיד לעמו וכו'
 וידעה מנתינת ארצם
 בשונאי. והנה אם הי'
 אני אראה בשונאי. זהו
 ייב ואני אראה בשונאי

(נץ) בראשית, דף ד' טו"ג

(במדבר ל"ג) "כי אתם
 יושבי הארץ" מפרש
 מנת כן תעברו —
 את התנאי ולא הורישו
 צריכה להיות הקבלה

אוצרותיהם

מסעי

של צדיקים

תקמו

בשלימות, אף אם אחר כך לא מצליחים לקיים את הכל, אם מקבלים על עצמם
 לעשות במסירות נפש, הרי זה מסייע לקיים מה שיותר.

הרה"ח ר' מרדכי מייירנץ שליט"א
 "על משכנות הרועים" (ב"ב תשנ"ט) ע' רכ"ג

בפ' מסעי (ל"ד ז') תתאו לכם הר ההר. פרש"י שהוא במקצוע צפונית מערבית
 וכו' ושם תתאו וכו' לצפון אל הר ההר, וק"ל הא לעיל (ל"ג ל"ז) כתיב דהר
 ההר הוא בקצה ארץ אדום וכ"כ בפ' חקת (כ' כ"ג) בהר ההר על גבול ארץ אדום,
 וארץ אדום הלא הוא בדרומה של ארץ ישראל וכמ"ש לעיל (בפסוק ג') וערש"י שם,
 וע"כ צ"ל דתרי הר ההר הם, א' בדרומה של אר"י, וא' בצפונית מערבית של א"י,
 ומהתימה שלא נדברו שום אחד מהמפרשים מזה.

הגאון רבי יהודה ליב הערץ ז"ל
 אב"ד דאברזינסק
 "קובץ דרושים" (ווארשא תרפ"ז) סימן ל"א
 [זכרון קדושי פולין, ע' 644]

שמעתי בשם הרה"ק ר' מענדלע דעשער זצ"ל שפע"א בא איש פשוט בעל עגלה
 להרה"ק מצאנו זי"ע, והרה"ק מצאנו נתן לו עלי' על אף שהגבאים לא רצו
 לעשות הוספות, וסיים בפרשת ערי מקלט "מות יומת הרוצח". ובמוצאי שבת לא רצו
 החסידים לנסוע עמו בפחדם שהוא רוצח, אבל הרה"ק מצאנו אמר שיכולים לנסוע עמו.
 וכמה שבועות אח"כ סיפר איש הנ"ל להרה"ק ר' מענדלע מדעש, שמעולם היה לו
 מדה קשה שרגיל היה לחכות בביתו, ואף שהיה יודע שאין לעשות זאת לא
 היה בידו כח המעצור, ומאז שהיה בצאנו נפסק ממנו ענין זה.
 ואמר ע"ז ר' מענדלע שזה היה כוונת הרה"ק מצאנו מות יומת הרוצח "שמדת
 תרציחה שבו יומת".

כ"ק מרן אדמו"ר מסאטמאר שליט"א
 "פרי תמרים", תצוה תש"ס, ע' 19

א"כ"ק מרן אדמו"ר ה"בית ישראל" מגור זצוק"ל היה מזכיר מדברי אביו ה"אמרי
 אמת" בפרשת מסעי (לה, כו): "ואם יצא יצא הרוצח את גבול עיר מקלטו"
 וגו', ואיתא בילקוט: "אפילו פסיעה אחת". מה בפסיעה אחת לא טובה עלול האדם
 להתחייב בנפשו, כל שכן במדה טובה מרובה, שע"י פסיעה אחת טובה (א גוטען
 מריט) יכולים לזכות בהיים [ע"פ כתבי חסידים].

"פאר ישראל" (ירושלים תשנ"ח) ח"א, ע' קט"ז

The dog must
 be kept on a leash
 even if it does
 not look dangerous

Two places called
 this way

Got the dog
 stopped hitting
 in his home

His dog of
 the name

Look what
 one negative
 step can
 cause! I'll
 be more so
 I just stop!

תלמידו רבי שלמה כהן מספר על דרכי לימודו, עוד בהיותו בוילנא: אוצר הספרים שלו היה דל מאוד, ולא היה מעיין הרבה בספרי האחרונים, אף שהיתה לו ידיעה לא מעטה גם בהם. שבט הביקורת שלו היה חד מאוד, ולא חש להעביר תחתיו אף את המפורסמים ביותר, כדרכה של תורה - זה בונה וזה סותר, ואין לו לדין אלא מה שענינו ראות. זכורני, בלמדנו מסכת חגיגה, רשם איזה חידוש בניגוד לדעת הגר"א ז"ל, ואמר לי באותה הזדמנות, שעד כה היה נמנע מלחלוק על הגר"א ז"ל בשום פנים, והיה מקבל ומיישב את דעתו אף אם היה הדבר מוקשה בעיניו, אבל מעתה הוא רואה הכרח לצאת מגדרו ולחוות את דעתו אף אם היא מנוגדת לדעת הגר"א ז"ל.

שמענו מהגאון רבי נסים קרליץ שליט"א: הלכתי עמו לאחר מחלה שלקה בה, מגבעת רוקח ועד לרחוב בלוי. הוא פסע לאיטו כל הדרך, ולפני שהגענו אמר לי: "רואה אתה, הולכים לאט לאט, ולבסוף מגיעים. לו היינו עומדים על מקום אחד לא היינו מגיעים". חשבתי לתומי שדיבר דברי מוסר גרידא. לאחר זמן הבנתי את הדברים יותר טוב. היה זה לאחר שלקה בלבו, ורופאיו הזהירוהו לבל ידבר במשך ששה שבועות. במשך הזמן כשיכל לדבר כמה תיבות, רמז לי להוציא מחברתו ושכתוב עבורו כמה תיבות. כתבתי שלוש תיבות, כפי שיצאו מפיו, ויותר לא יכל. למחרת שוב ביקש ממני שאמשיך באותו ענין ושכתוב עוד כמה תיבות... וכך נמשך הדבר במשך תקופה קצרה. לבסוף מכל התיבות האלו נהיה סעיף קטן בספר חזו"א על הלכות שבת! הוא ידע שלאחר זמן ימשיך לכתוב, כרגיל, ובכל זאת נהג כפי מה שנהג.

מרן הקה"י זצ"ל כותב ששאל לרבינו במה שדבריו ז"ל סותרים, שבספרו כתב שאפשר להקל במשומר בשביעית, ועם זאת ב"סדר השביעית" כתב שאסור, "ופעם אחת נדברנו עמו זללה"ה במה שדבריו ז"ל סותרים, והשיב שלזה נתכוון שיהיה סתירה בדבריו" בעל קה"י כותב שהוא משער שהטעם הוא שכן היה דרכו בקודש, ש"במקום שההלכה רפויה ויש צדדים להקל ליחיד השואל, אבל להתיר בסיטונות לכל הכלל כולו ראה בזה ענין קלות בשמירת תוה"ק", ולכן ב"סדר השביעית" שהיא קביעת הלכה למעשה לכל הציבור כתב שאסור! (ס' כתבי קה"י החדשים שביעית סי' כ"ה).

"פליאה עצומה", העיר הגר"מ שולמן זצ"ל לרבינו, על שנעלם ממנו דברי הרמב"ם והתוספתא, ורבינו משיבו: "נעלמו ממני... ואין זו פליאה כלל וכלל, וכבר הרגשתי בזה" (מתוך מו"מ שנדפס בס' "כנסת ישראל").

התקפים מתוך שלוש
לימוד תורה, קיום
התכלית שינוי. מה
לנושא הנכבד של

ה"אין הקב"ה מקפח
מואב" [בתו הבכירה
ל תצר את מואב ואל
הו [להעבירם מותר].
בני עמון אל תצורם
ובט שטחי לא היינו
שנאה היו שתי בנות
שטנה הצניעה מעשיה

אף על פי שלא היתה
דורות לפני הצעירה.
יה שהיתה מצאצאי
אם העמונים, זכתה
כאן למדנו כחה של
נעים.

מאי דכתיב (מלאכי
עבדו - היינו צדיק
דו ולא עבדו תרוייהו
רקו מאה ואחד" וכו'
עמול עד ששנה פרקו
ולמד פעם נוספת. זה
מאה פעמים נקרא

דות אותנו לא לזלזל
ה ובמצוות, אלא במי
יה את הניתן לעשות
בדת ה' זוהי העבודה
עצ קל, יחסית, אפשר
לזים את התואר "לא

ראש ישיבת לומזיה הגרי"מ גורדון זצ"ל היה פעם בלונדון. בימי שהותו שם קיבל
מכתב מבתו, שהיתה אז כלה, וכאשר סיים לקרוא את המכתב התעלף. לאחר שהשיבו
את נפשו, סיפר שבמכתבה שטחה בתו לפניו בקשה שהסעירה את נפשו. בקשתה היתה
להרשות לה לעזור לחברתה שהיתה במצוקה גדולה. פגשתי בימים אלה את חברתי
העומדת שבועות אחדים לפני נישואיה, סיפרה בתו במכתבה, וראיתי שפניה אינם
כתמול שלשום. כאשר שאלתי לפשר הדבר, השיבה לי בצער עמוק שכפי הנראה עומד
שידוכה להתבטל. העילה לכך היא שאת סך חמש מאות דולרים שהתחייב אביה לתת
לה כנדוניה, הוא הלוח לאחת הישיבות. ועתה בצוק העתים, אין הישיבה יכולה לפרוע
לאביה את החוב.

לפיכך, כתבה בתו של הגרי"מ זצ"ל, על דעתי ועל דעת חתני, שטוחה בקשתנו
לפניך, אבי היקר, להעביר לחברתי את הכסף שהבטחת לנו. אנו נסתדר גם בלי סכום
הכסף הזה. למקרא דברים מרגשים אלה התעלף הגרי"מ.

כאשר אבי"ד לונדון הגרי"מ אברמסקי זצ"ל שמע את כל הענין, נגע ללבו טוב לבס
של החתן והכלה, ומיד הודיע שהוא מקבל על עצמו להשיג את הסכום הדרוש, כדי
שבני הזוג לא יצטרכו לוותר על הסכום שהוקצב להם. הגרי"מ אברמסקי יצא מיד לדרך,
ואחר זמן מה שב כשהסכום בידו. מיד יצא שוב מהבית בדרכו לבית הדואר כדי לשלוח
את הכסף ליעדו. כאשר ניסו להניאו מטרחה זו, לא הסכים הגרי"מ ועמד על כך שהוא
בעצמו ישלח את המכתב.

את הסיבה להנהגתו זו נימק בסיפור ששמע בשם ה"חפץ חיים" על אשת הגרי"מ
וחברתה, אשר התחייבו זו לזו שהראשונה מהן שתלך לעולמה תבא ותספר לחברתה
מה נעשה בשמים. והנה כאשר נפטרה אחת מהן, קיימה את הבטחתה ובאה ביום
השלושים וסיפרה לחברתה: האם הינך זוכרת שכאשר הלכנו פעם לאסוף נדבות לענין
נחוץ, ראינו מרחוק את הגבירה פלונית ונופפנו לה ביד לסימן שתמתין לנו על מנת
שנוכל לגשת אליה ולהתרימה? ובכן, גם אותו נפנוף יד נרשם בשמים.

אם כך הוא הדבר - סיים הגרי"מ את דבריו - שגם מעשה פעוט-ערך כנפנוף
היד גם כך נרשם, ברצוני לשלוח בעצמי את המכתב.

נלמד, איפוא, להחשיב כל מעשה מצוה, כגדול כקטן. נבין כי ערכו לא יסולא בפז.
נשתדל לקיים את המצוות בשמחה, בזריזות ובשלמות, כי בשמים מחשיבים כל פרט,
ואין לזלזל בהבדל הקטן.

got letter
from his
daughter, wanted

Wanted to give
her \$ to cover
pri to save her
prize

Abraham
said "I will
send her the
money"
Wanted to mail
it himself

Promised to
come back
and tell what
happens in

מחצית השקל -

השתדלות כפי יכולתו

זה יתנו כל העובר על הפקודים מחצית השקל בשקל הקודש, "פקודים" מרמו על מצות התורה, כמ"ש "פקודי ה' ישרים משמחי לב". והנה לפעמים אחר שעובר אדם על מצות התורה - "כל העובר על הפקודים", ורוצה לחזור בתשובה על חטאיו, מהרהר בלבו איך אוכל לחזור בתשובה על כל המעשים הרעים שעשיתי, ואיך אוכל לתקן כל הפגמים שפגמתי. ע"ז בא מחצית השקל - שנצטוו ישראל בו אחר חטא העגל - להורות, לבל יתיאש מלשוב רק יתחיל בהדרגה לתקן אשר עיוות, ואף אם מרגיש שלא יוכל לתקן כל אשר עיוות, יעשה עכ"פ "מחצית" מה שבידו לעשות, וכמ"ש ז"ל (אבות ב,יא) "לא עליך המלאכה לגמור", ואך עכ"פ "אין אתה בעל חורין להיבטל ממנה". שכן עליו לעשות מה שיוכל, וע"י שמתעורר באתערותא דלתתא, הרי זה מעורר אתערותא דלעילא, שבאמת יוכל לתקן הכל, וכמ"ש "הבא לטהר מסייעין אותו".

(אדמו"ר שליט"א מבאיאן)

תיקון הנפש - ע"י התבוננות

"באחד באדר משמיעין על השקלים ועל הכלאים וכו' ומתקנין את

וכל זמן שלא סר מהרע, אזי אין למצות עליה. אולם לאשר לאו כל מוחא סביל דא, כי יתכן דלא ישרש האדם את הרע מקרבו, ואימתי יעסוק במצות? ע"כ העצה היא כי יעסוק אדם בתומ"צ לשמו ית', ויתמרמר על הרע שבקרבו וישוב לה', ויקבל ע"ע לשוב באמת ולתקן את אשר עיוות. וזה שאמר הכתוב "זה יתנו כל העובר על הפקודים", היינו זה שעבר על פקודי ה', ועדיין לא שירש את הרע מקרבו, "מחצית השקל", אף שלא תיקן את הרע לגמרי, יעשה עכ"פ "מחצית", היינו עבודת "עשה טוב", וישוב לה' על חטאיו.

וזה מה שהתקשה משה, דהנה אמרו חז"ל (ברכות לג.) כי יראה מילתא זוטרתא אצלו, והיה תמה האיך יתכן לעבוד את ה' בעשה טוב, ועדיין לא עקר את הרע מקרבו, וע"ז הראהו השי"ת "מטבע של אש", לרמוז כי גם הצדיקים אשר לבם בוער לה', גם אצלם בחי' "עשה טוב" קודמת, כי הצדיק ע"י עבודתו בתומ"צ מתרבה אצלו ההשגה בכל יום, ונחשב לו עבודתו מאתמול כאילו פגומה, ועושה תשובה ע"ז. ומכאן כי גם הצדיקים מקרימים "עשה טוב" ל"סור מרע".

(פאר ישראל)

של משה עושות מלחמה או שזכרות מלחמה אלא
לומר לך כל זמן שהיו ישראל מסתכלין כלפי מעלה
ומשעבדין את לבם לאביהם שבשמים היו מתגברים וכו':
היינו כי ישראל כאשר מסתכלים להנקודה שהוא
למעלה מתפיסתם המה מצטלים כל דעתם
לזאת הנקודה אבל האומות כאשר מסתכלין לזאת
הנקודה שהוא למעלה מתפיסתם אז אומרים שהם
מחוייב המליאות משא"כ ישראל מצביים היטב שאין
שום מחוייב המליאות ח"ו ויודעים שהכל הוא רק רצון
הפשוט. וגאמר שם בחר לנו אנשים ולא הלחם
בעמלק היינו כי לבטל את עמלק לריכין לקבץ כל
הפעולות קטנות של ישראל כי מהפעולות קטנות של
ישראל שפועלים עבור כבוד שמים נתברר מהם שכל
חפלים ומגמתם הוא רק רצונו ית' וכל הפעולות
הנמצאים בהם נלמח עוד מאותה אהבה שהי' אללם
בעת שהיו אומרים נעשה קודם לנשמת וכו' בחר לנו
אנשים היינו שנוה לקבץ כל הפעולות הקטנות
בנמצאים גבי ישראל הגם שגראה לפעולות קטנות
עכ"ל בהתקבלם ביחד נעשה מהם חשבון גדול ועל
ידי זה יהי' נחבטל הקטרוג של עמלק:

וזהו הענין שאיתא (בפסיקתא עתיקתא) בד' לשונות
היו נלחמים עם עמלק בחולש וגורל חבל
ופור. וענין גורל הוא רק לעיני אדם אבל מלד
השי"ת לא שיך גורל כי מאתו הוא הכל במשפט.
ולזה אז בימי משה כתיב ויחלוש יהושע את עמלק כי
אז הי' עדיין קודם מתן תורה ולא הי' להם תקיפות
כ"כ לבטל את עמלק לגמרי ולא הי' להם אז עדיין
זאת הטענה מה תעשה לשמך הגדול ע"כ נאמר שם
לשון ויחלוש יהושע כי חולש הוא לשון חולשות וגם
חולש הוא לשון גורל כדכתיב וחולש על גוים כי הי'
נראה אז כמו כף מאזניים שנוטה לכאן וגם נוטה
לכאן והי' נראה כמו שמדמן במקרה כך. אבל אלל
דוד נאמר לשון חבל כדכתיב וימדרס בחבל וגו' היינו
כי אז הי' להם גודל תקיפות שכבר הי' אחר מתן
תורה והי' מראה דהע"ה שיש קו ישר מישראל להשי"ת
כדכתיב יעקב חבל נחלתו היינו שיש חיבור והתקשרות
יחד בין ישראל לאביהם שבשמים ובאין בימי המן
נאמר גורל ופור גורל הוא לשון השלכה כמו מי
במשליך מלמעלה למטה וזה הי' נמי ענין הגורל
מבעיר עזאזל כדאיתא בזה"ק (תלוי קפה). כתיב
ונקם אהרן על שני השעירים גורלות גורל אחד לר'
וגורל אחד לעזאזל דא איהו ההוא חרוד דהוא דלטורא
בגין דקב"ה יייל עמי' גורל חמין לי' ולא ידע דדור
דליק אציל על רישי' ועל עמא דילי' כד"א כי גתלים
סתה חיה על ראשו וסימניך אף לא הביאה אסתה
המלכה עם המלך אל המכהה אשר עשהה כי אם

אותי וכתוב וילא המן ביום ההוא שמח וטוב לב
בהוא חולקא דנטיל וכו' כי אין הלך שוה בנזק המלך
מאי בנזק המלך כד"א והכריתו את שמנו מן הארץ
ומה תעשה לשמך הגדול וכו' וכדין והמן נבעת מלפני
המלך והמלכה וכו' היינו שהם אומרים כיון שהשי"ת
חפץ בלבוש מלכות ואין מלך בלא עם א"כ המה
מחוייב המליאות וזה הוא ענין גורל שהשליך השי"ת
נולמעלה למטה מלשון (משלי יט) גרל חמה. הסתר
כזה כדי שישראל יבררו את עלמם בזה ההסתר
ומפאת זה יתגדל ביותר הכבוד שמים והעכו"ם מקבלים
דעתם מזה ההסתר מחוייב המליאות וזהו נמי כדאיתא
בזה"ק (אמור קא): עבדי' דשדי עדבין במארי' וכו' וע"י
זה הגורל בעלמם מגיע להם כל ההתבטלות וכדמסיק
שם בזה"ק כי גתלים אתה חותה על ראשו כי אין
הלך שוה בנזק המלך מאי בנזק המלך מאי תעשה
לשמך הגדול היינו שאינו כדאי עוד הכ"ש שיכולין עוד
לברר מהעכו"ם נגד הסבלנות הנמשך מזה ההסתר
הנמצא עכשיו. ופור הוא מלשון פוררים היינו שהשי"ת
מקבץ כל הפעולות הדקים והקטנים מכל ישראל
ומעלה אותם אללו ומראה אף שהם הכל כבוד שמים
וזה הוא שנאמר כאן לך כנום את כל היהודים הנמצאים
וגו' היינו שיקבץ כל אלו הפעולות הקטנים ומכל אלו
הפעולות נעשה חשבון גדול עד שאומר השי"ת שכבר
ביררו ישראל את עלמם כל לרכס-די והותר-הגיע
העת להאיר להם אהבה רבה כמו שהוא באמת
מלדו ית' וממילא נחבטל מזה קליפת עמלק. ולזה
נקרא יום כיפור ג"כ מלשון פור כדאיתא בתקוני
זה"ק (תיקון כא ב) פורים אתקריאת על שם יום
הכפורים וכו' היינו שהשי"ת מקבץ בזה"כ כל פעולות
ישראל אשר נראין לקטנים ונעשה מהם חשבון גדול
מאוד עד שמאיר בהם השי"ת אהבה רבה מלדו ג"כ
ופור הוא נגד גורל כי גורל הוא שמשליך מלמעלה
למטה ופור הוא שמגביה מלמטה את כל הפעולות
הקטנות ומעלה אותם למעלה למקום העליון:

(ז) **ליהודים** היתה אורה ושמחה וששון ויקר
וגו'. (מגילה יא.) ר"ג דר יאחזק
פתח לה פתחא להא פרשתא מהכא לולי ד' שהי'
לנו בקום עלינו אדם אדם ולא מלך וכו'. בזאת
הפתחה מבאר לנו רנב"י גורל התגברות ההסתר
שהי' אז כי אם הי' סבת ההסתר ע"י מלך לא הי'
ההסתרה כ"כ חזק בלי שום הדרגה כי מלכא לא
אקרי מו"ק כדאיתא בגמ' (פסחים קי.) ובזה"ק
(מקץ קלד:) איתא דמלכא דרגא עלאה וכו' והי'
פיכר עדיין השורש אבל ההסתר הבא ע"י אדם ולא
מלך מורה שנסתר בלי שום הדרגה שנעלם ח"ו
השורש לגמרי מהבנת התפיסה כענין הכתוב ואנכי
הסתר

שון 2 is also
פירוש 2

5:1
שון 2 is also
purity of pieces

מהליכתם ועריכתם למלחמה בעדנו, מפני כי הגאולה נדחית לזמן בעון המנהיגים בדורינו שכל אחד אומר אני אמלך. עכד"ה.

הגה"ק בעל מנחת אלעזר זי"ע הגיד בשם רבינו הגה"ק משינאווא זי"ע, כי כאשר היו מברכין אותו שיחיה עד ביאת המשיח אמר (פ"א) כי זהו אינו ברכה שלימה, אחרי שהוא ב"ג עקרים ואמונת אחכה לו בכל יום שיבוא א"כ כל הרשעים שיהיו באותו הדור יחיו לימות המשיח, אלא שהרשעים ינערו מכנפות הארץ ולא יזכו כלל לקבל פניו, וע"כ צריכין לברך לחבירו שיזכה לילך לקראת משיח צדקנו לקבל פניו בביאתו ב"ב. עכד"ה.

(דרכי חיים ושלום תתעייט בשם דברי תורה חלק י' כתיב)

רבינו הגה"ק משינאווא זי"ע אמר בשם רבינו הק' מהר"ג מראפשיץ זי"ע, שכל התפלות והעבודות שעושין ישראל אף שעדיין בן דוד לא בא, הנה הקב"ה מצרף כל העבודות הללו, ולעת הגאולה יראו איך שהיו צריכים לגאולה כל העבודות הללו.

הנה שמעתי מת"ח מופלג בשם אדמו"ר הגה"ק משינאווא זי"ע שאמר בפה קדשו בשם הגה"ק מהר"ש מבעלזא זי"ע, שבעת ביאת משיח צדקנו יהיה נעשה גבעות של ערלות כי יתקנו מילת בני"י שאינם נמולים כדת עכד"ה.

הרה"ג רבי ברוך מאיר קליין (דברצין) כותב: כמו ששמעתי מהצדיק משינאווא זי"ע שתכלית ביאת המשיח כדי שאנו נוכל ללמוד ולהתפלל, ולקיים מצות התלויות בארץ, וכדי שכל העולם יכירו וידעו ש"ה אחד ושמו אחד.

שנת תרס"ו קץ הגאולה
בראש השנה האחרון לחייו שנת תרנ"ט לפ"ק צוה מרן ז"ל להכריז שהיות והגענו לשבוע שכן דוד בא, [הוא ז"ל ציפה כידוע לישועה הכללית בשנת תרס"ו, ואמר ברמז בווי"ן תתקטר שנוכה אז לביאת הגואל] על כן בקשתו מהעולם שיתפללו בעדו, שיאריך ימים עד אז ותצמח מזה טובה לעולם.

בווי"ן תתקטר
כתת רבינו אלף הששי שהוא מדת יסוד שש מאות ששים ושש.

(נעין בסה"ק "אור הגנוז" פ' יוחנ)

בספר דברי שלום כותב כ"ק האדמו"ר מסטרופקוב — י"ם זצוק"ל:
כ"ק הגה"צ אבי מורי רבי ישכר זצלה"ה האדמו"ר מאונגוואר בא בשנת תרנ"ח בקשר החיתן עם אמי הצדיקת מרת בילא ע"ה בת אאזמו"ר הקדוש והטהור רבשכבה"ג הממחבר זצלה"ה זי"ע התנאים היו אצל כ"ק מרן הגה"ק א"ז צי"ע איש אלקים נורא רבשכבה"ג אדמו"ר משינאווא זצלה"ה זי"ע.

לפי המדובר הוסכם בין המחותנים לתת מזונות להזוג על שלחן אבי הכלה מרן אדמו"ר א"ז זצלה"ה עשר שנים ז"א עד שנת תרס"ח, ענה מרן אאזמו"ר משינאווא זצלה"ה לאשר לפי הוכחות מזה"ק וספרי קודש אור החמה וזהרי החמה אנו מצפים לישועה אמתית לביאת משיח צדקנו לא יאוחר משנת תרס"ו והאמת כן הוא שאנו עם בני ישראל צריכין להרבות

All the efforts of life are significant — You will see how early but not counted to —
!אזכרה!
Many things will need to be fixed over next years...